A családpárti nevelés hatékonysága

Miroslaw Rucki

Összefoglaló ismertetés

Az előző összegzéshez – Melvin Anchell: "Gyermekek és tinédzserek szexuális élete - A környezet hatásai" – kapcsolódik ezen ismertetés. E cikk a "*Szeressétek egymást"* című katolikus magazin 8. számában 2013-ban megjelent azonos című írás összefoglalása.

Az iskolai szexuális nevelés kezdetei a XX. század 20-as éveibe nyúlnak vissza, és összefüggnek a Szexuális Reform Világligájának tevékenységével. Ennek alapvető célja volt a fogamzásgátlás terjesztése, az abortusz és a prostitúció legalizálása, a válások és a szabad szex propagálása. Ezzel a „reformmal" összhangban, Svédországban már a XX. század közepén bevezették a *kötelező* szexuális nevelést, mely példát azután más országok is követtek.

Ezzel a szerző nem azt akarja állítani, hogy a szexuális nevelést szükségtelennek tartaná. Fontosnak véli, viszont, hogy tisztázni érdemes, hogy **milyen célt** hivatott szolgálni e nevelés és a megszerzett szexuális ismeretek: rombolást, vagy fejlődést; a saját, ill. mások életének tönkretételét, vagy a családi kapcsolatok építését?

E kérdés megválaszolása körül három irányzat alakult ki a szexuális nevelésben:

a) tisztaságra nevelés,
b) biológiai ismeretek átadása,
c) komplex etikai-biológiai ismeretek átadása.

Az Amerikai Családtervezési Szövetség és annak külföldi leányintézményei a „komplex ismeretek" oktatását végzik, mely a következőket foglalja magába:

- biológiai ismeretek az ember szaporodásáról,
- ismeretek az ember szexuális fejlődéséről,
- információk a szexuális visszaélések elleni védekezésről,
- információk az abortusz elvégzésének lehetőségéről,
- információk a fogamzásgátló szerek használatának lehetőségéről.

E komplexnek tekintett ismeretanyag mégis egyoldalú, mert bár úgy tűnik, hogy választási lehetőséget ad a fiataloknak, valójában azonban jó eséllyel elvezet a fogamzásgátlással és abortuszokkal tarkított szakításokhoz, szexuális szabadossághoz és nemi beteg járványokhoz. Valójában a szilárd, hosszútávon is tartós házassági kapcsolatok alapját, a tisztaságot és a hűséget támadja meg. Elhallgatja, hogy mindez a boldog házasságok létrejöttét akadályozza meg, illetve, hogy a meglevőket is lerombolhatja.

Szerencsére voltak olyan csoportok, melyek felismerték ezt a komoly veszélyt, s már a XX. század nyolcvanas éveiben a szexuális nevelés keretén belül a tisztaságot, azaz a szexuális önmegtartóztatást hangoztatták és számuk egyre növekszik. 1988-ban az USA-ban a

tanároknak csupán 2 százaléka beszélt a szexuális önmegtartóztatásról, mint a fenti negatív tünetek megelőzésének egyedüli biztonságos módjáról. Tíz évvel később ez a szám 23%-ra nőtt és 2000-ben már az amerikai iskolák 96%-ában tanították az aktív szexuális életről, hogy az kizárólag a házasság számára van fenntartva.

A *tisztaságra nevelés* elterjedésének pozitív hatását különböző statisztikai adatok is tükrözik: az USA-ban 1991 és 1995 között a férjezetlen tizenévesek körében végzett abortuszok száma mintegy 66%-kal csökkent, s a nemi úton terjedő betegségek előfordulása is több tíz százalékkal kevesebb lett, szemben azzal az időszakkal, melyben az óvszerektől várták ennek bekövetkeztét. Ezek az adatok annyira meggyőzőnek bizonyultak, hogy az amerikaiak azokat az oktatási programokat ismerték el, amelyek a *szexuális absztinenciát egyetlen hatékony megoldásként* támogatják. Egyébként ezen program a *Pápai Családtanács: Az emberi szexualitás: Igazság és jelentőség – útmutató a családi neveléshez* című dokumentumon alapszik, mely a tisztaság fontosságát hangsúlyozza.

Ezek után érthetetlen, hogy Nagy-Britanniában – ahol a fenti mutatók jelenleg is igen rosszak –, nem a javuló eredményeket felmutató országok példáját követik, hanem épp ellenkezőleg: csökkenteni tervezik a szexuális nevelési programba bevont gyermekek életkorának alsó határát (már az 5 évesek számára is bevezetnék), s a tizenkét éveseknek is ingyen osztogatnák az óvszereket, a 11-14 éveseknek pedig már jelenleg is a fogamzásgátlás hatékonyságát oktatják.

A világ más tájain is vannak már sikeres próbálkozások a globalizmus által gyorsan terjedő szexuális szabadosság romboló következményeinek felszámolására: pl. Chilében is kimutatták, hogy azon fiatalok körében, akik iskolájában bevezették a *szexuális absztinenciát támogató programot*, a terhességi arány ötöde volt azon iskolákéhoz képest, ahol a tizennégy év felettieknek óvszereket osztogattak. Kenyában és Zimbabweban is hasonló eredmények születtek.

A cikk szerzője – lengyel lévén – részletesebben is kitér az idevonatkozó lengyel adatokra. Megállapítja, hogy vannak, akik ott is kétségbe vonják – az amúgy már régóta igen jól működő – családpárti nevelés létjogosultságát, mondván, hogy az „túlságosan vallásorientált", s ehhez még az abortuszokra vonatkozó adatok meghamisításától sem riadnak vissza. Felhívja a média felelősségére is a figyelmet e téren, melynek közzé kellene tennie a valódi, és cáfolhatatlanul pozitív adatokat például a nemi betegségek lengyelországi előfordulásáról, kiemelve azt is, hogy e téren számos nyugati ország – így Nagy-Britannia is – tanulhatna a lengyel példából!

A negatív példák éppen figyelmeztetésül kellene, hogy szolgáljanak arra vonatkozóan, hogy milyen szexuális nevelést kellene kerülni és milyen nevelést lenne érdemes bevezetni. Nem szabad, hogy közömbösen tekintsünk arra a kérdésre, hogy *ki és hogyan* vezeti a *családpárti nevelés tantárgyat* az iskolákban, nehogy a biológiai szexuális nevelés hívei az ismert számok és adatok elhallgatása mellett, „véletlenül" a fogamzásgátlást ajánlják gyermekeinknek a tisztaságra nevelés egyenértékű alternatívájaként! Végezetül még néhány szám: Lengyelországban, ahol a tisztaságra nevelés az uralkodó az iskolákban a nemi betegségek aránya egy-két nagyságrenddel kisebb, mint Nagy-Britanniában. A lengyel per angol gyakoriságok aránya: szifilisz: 0,14; tripper: 0,007; Chlamydia: 0,005.